Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Уступленє Казимір-Перієра і вибір Феликса Фора.

Небувалу доси кризу перебула Франция сего четверга: президент републики францускої Казимір-Періє уступив, а на єго місце вибрано вже нового, дотеперішного міністра маринарки Феликса Фора.

Коли дня 27 липня минувшого року вибрано Казимір-Перієра президентом републики, покладано в него як найбільші надії і ніхто не припускав, що він замість приписаних конституциєю сім літ буде найвисшим достойником і головою републики ледви лиш сім місяців. А так богато обіцювано собі по тім чоловіці, так славлено єго минувшість, єго родинні традициї, єго енерґію, що всї уважали єго за одинокого чоловіка в цілій Франциї, котрий би по страшній смерти президента Саді-Карнота міг був взяти в кріпкі руки керму держави. Мусїли бути якісь дуже важні причини, коли Казимір-Періє уступив добровільно, і або він не мав тої сили тих особистих здібностий, які єму спершу приписувано, або відносини у Франциї стали того рода, що Казимір-Періє уважав за відповіднійше уступити, як бороти ся надармо з відносинами, котрих може не годна здержати у Франциї ніяка сила. В своїм письмі до парляменту подає Казимір-Періє за причину свого уступленя слїдуючі факти:

„Я не манив ся ніколи — каже Періє — що-до трудности задачі, яку народні збори вложили на мене вибором на президента републики по сумній смерти мого попередника. Коли в хвили небезпечности не відмавляє ся завізваню, щоби станути на становищи, робить ся то лиш в тім переконаню, що служить ся краеви. Президентура републики, позбавлена всяких средств до чинної акциї і контролї, може лиш в довірю народу набирати тої моральної сили, без котрої такий уряд єсть нічим. Не сумніваю ся ані о здоровім змислї ані о справедливости Франциї; але доведено до того, що правильно баламутить ся опінію публичну. Звиш двайцять літ борби за ту саму справу, звиш двайцять лїт привязаня до републики і праці в напрямі демократичнім не змогли переконати всїх републиканів о моїй щирости і глубокій вірности, ані щоби моїм противникам відобрати віру в то, що їм удасть ся зробити з мене орудиє своїх пристрастий і надій. Від шести місяців веде ся кампанія клевет і безчещеня звернена против армії, стану судейского, парляменту і неодвічальної голови держави, а ту свободу впоюваня в нарід ненависти і неохоти, називають свободою переконань. Честь і пошановок, які маю для мого краю, не дозваляють мені допустити до того, щоби кождого дня можна було нападати на найлїпших слуг вітчини і єї зверхника і репрезентанта супротив заграниці. Не хочу порівнувати моральної одвічальности, яка тяжить на мені, з безсильностию, на яку я засуджений. Припускаю, що мене зрозуміють, коли зазначу, що конституцийні фікциї не можуть змусити до мовчаня жадань політичної совісти. Зрікаючись моїх функций може бути, що зазначу обовязки тих, котрим повинна лежати на серци достойність, сила і добра слава Франциї в сьвіті.

„Вірний завсїгди своїм переконаням, обстаю при тім, що реформи дадуть ся перевести лиш при енерґічнім співділаню правительства, котре рішило ся забезпечити пошановане для права, а собі послух своїх підвластних та зібрати їх доокола себе до спільної акциї для добра спільної справи.

„Складаю на стіл сенату і палати послів мою димісию з достоіньства президента републики: *Казимір-Періє*“.

Уступивший президент признав отже отверто, що він не всилї спинити того руху, який нині проявляє ся у Франциї, і заначив так само, що у Франциї настав такий розлад, що й права конституцийні не можуть удержати ладу в краю. Цікаво же знати, з чого Періє набрав такого переконаня? Правда, він каже, що від піврічну нападуть безуганне армію і стан судейский, а підвластні не хотять слухати своїх зверхників; єму самому ніхто не вірить і мимо кільканайцять лїтної єго діяльности на поли політичнім, ніхто не має довіря до него. Але кого дотикає сей докір Перієра?

Не кого иншого, лиш т. зв. умірених републиканів, котрі видвигнули були Перієра на становище президента, а тепер стали єго опускати. Він же зараз по обнятю президентури заявив був, що буде старати ся особисто впливати на хід справ політичних, але незадовго й показало ся, що осталось лиш на обіцянції. В парляменті не міг він нічого здіяти своїм впливом, бо партия умірених лїбералів стала чим раз більше роздроблювати і розбивати ся. В парляменті верховодять тепер мала але дуже рухлива партия социялїстична, а з нею ідуть майже рука в руку т. зв. радикали. Коли-ж недавно тому прийшло було до вибору президента палати послів, то вибрано ним радикала Брісона, котрому Періє був противний. До того вибору причинила ся значна часть умірених републиканів, а то був очевидний знак, що ті, котрі в 1894 р. видвигнули Казимір-Перієра на

---

5)

РОЗБИШАКИ НА РІЦІ МІСІСІПІ.

Повість з житя американьских поліщуків.

Фридриха Ґерстекера.

(Дальше)*).

Смарта знали всї яко знаменитого стрільця, а єго грізно вимірена рушниця значила нехибну смерть. Але адвокат виступив і тут яко посередник межи обома сторонами, сказав Смартеви, що отсї люди не приходять до него яко вороги і просив, щоби він відложив рушницю на бік та показав тим способом, що вже щез і послїдний слїд якоїсь причини до колотнечі і бійки.

— От дайте сим добрим людем кілька кварт горівки — закінчив він відтак свою бесїду — а они випють за ваше здоровлє. Працї лїпше жити в згоді і мирі з тими, що нашими сусїдами і з того самого міста, як вічно заводити колотнечу і дерти ся з ними.

Янкі, що знав адвоката вже від довшого часу яко чоловіка порядного, але також і рішучого, коли того було потреба, спустив рушницю в долину, але все ще держав руку на замку і відповів тепер спокійно:

— То дуже красно з вашої сторони, пане Дейтон, що ви по змозі не допустили до бійки та проливу крови — неодин з ваших товаришів того би не зробив. А щоби ви знали, що я не противний помирити ся знову з отсими добрими людьми, против котрих не маю впрочім нічого, то поставлю їм і цілий ґарнець, але — кажу їм винести на двір. — У мене жінки в хаті, а ті панове на улици певно й самі на то пристануть, щоби свою бренді [1]) випити таки на дворі і не робити собі клопоту з жінками.

Гейга — бренді? відозвав ся той з близною — дасьте нам таки направду ґарнець бренді і таки скажете, що каєте ся того, що стало ся.

— Коли кажу, що дам! — відповів Йонатан Смарт, підчас коли єго уста зложили ся до глумливого сьміху — і то самої найлїпшої сливовиці, яку лиш маю дома — чи годите ся на то, панове?

— Там до лиха, а чому-ж би нї? — годимо ся? — відозвав ся блїдий — лиш винесїть сливовицю сюди, коли там у вас в хатї спідниці, бо порядному чоловікови, якось ніяково з ними сидїти — але живо, пане Смарт, бо ми нині чогось дуже веселі і в горлї нам сухо; не дайте-ж нам довго ждати.

В пять минут опісля показав ся в дверех кріпкий і плечистий мурин з волосем на голові, як смушок і з виразистими етіопскими чертами лиця та виніс в лївій руці велику череватy баньку, а в правій кілька бляшанних чарок, підчас коли стоячі на дворі люди все ще споглядали недовірчиво то на ліво, то на право. Але кількох з гурми обскочило єго зараз і передовсїм хотїли переконати ся, чи то дїйстно сливовиця, а відтак поплели ся всї до ріки, де запивали ся та викрикували на якійсь лоди аж до пізної ночи. Дейтон пристанув на хвильку і споглядав за ідучими та чогось поважно призадумав ся. Аж ось Смарт розбудив єго з тої задуми, — він опер рушницю об одвірок підсїня і підійшов до судиї, що так дружно станув єму в пригоді.

---

*) В попередних фейлетонах знайшло ся кілька так разячих похибок друкарских, що уважаємо за конче потрібне тут їх справити; і так: У фейлетонї ч. 2, нотка [5]) замість Тексасув 1836 р. — треба читати: Тексасу в 1836 р.;— в осьмім стовпци, третім рядку з гори замість: Игайо, треба читати: Огайо; в тім же самім стовпци, в третім уступі а третім рядку замість: родав, треба читати: продав, — а в пятім рядку в тім самім уступі, замість: побережа Африки,— треба читати: побережа Америки. — У фейлетонї ч. 3. в четвертім стовпци другім уступі, а одинайцятім рядку замість: надійшов — має бути: підійшов; — в семім стовпци, другім рядку з долини, замість: хлопчиско — має бути: хлописко. — Прочі поменші похибки як н. пр. у фейлетонї ч. 4. в першім стовпци а четвертім рядку, де замість: балаками — повинно бути балакали, Вп. читателї легко й самі спізнають.

[1]) Бренді (brandy) горівка взагалї яка небудь.

президента, стали его тепер покидати; з того міг він набрати переконаня, що з теперішною репрезентацією парляментарною не можна нічого вдіяти. Правда, що президент міг був розвязати теперішний парлямент і розписати нові вибори і може не був би потребував аж уступати. Здає ся однакож, що вела ся ще й якась інтриґа против самої особи президента, а амбітний Періє не хотів, щоби й з ним так само робили, як свого часу з президентом Ґревім.

Не знати, чи правдиві, але на всякий случай характеристичні ходять тепер вісти в Парижи. Кажуть іменно, що межи Казимір-Перієром а президентом міністрів Діпієм прийшло було кілька разів до суперечки з тої причини, що кілько разів президент де виходив, то зараз ішла за ним ціла гурма тайних аґентів поліцийних нїби то для его безпечности, але Періє мав то переконане, що его слїдять на кождім кроці, де він іде і з ким сходить ся. Розповідають також, що кілька днів тому назад якісь люди хотїли викрасти его доньку, коли вертала із школи, а Періє був того переконаня, що то хотїли зробити социялїсти. Вісти сї можуть бути і неправдиві, але все-таки суть они знаком, що бодай Періє набрав того переконаня, що против него особисто веде ся якась інтриґа і то укріпило его в его постановленю.

Димисия Казимір-Перієра викликала всюди величезну сензацию і майже всї годять ся, що причиною еї були дуже невідрадні відносини у Франциї, але й всї беруть Перієрови то за зле, що він в так важний хвили покинув керму держави. Одна берлиньска Post уважає крок Казимир Перієра за сьміле і зручне зашахованє партиї перевороту. Але францускі социялїсти триюмфують. В манїфестї до народу доказують они, що упадок Перієра єсть упадком капіталїзму і реакциї та означає вже недалеку пору, коли настане социяльна република.

В четвер відбув ся вибір нового президента. Засїданє народних зборів відбувало ся під проводом президента сенату Шальмель-Лякура і було досить бурливе, бо социялїсти робили велику бучу. При першім голосованю одержав Брісон 338, Фор 244, а Вальдек-Русо 184 голосів. При другім голосованю зрік ся Вальдек-Русо своєї кандидатури в користь Фора і той одержав тогди 430 голосів а Брісон 361; вибрано отже Феликса Фора більшостию 69 голосів.

Новий президент Франциї Феликс Фор (Faure) єсть сином тапицера в Гаврі і родив ся 30 січня 1841 р., має отже тепер 54 літ. За молоду служив він на корабли за шипра, відтак став капітаном корабля в Гаврі, начальником стациї корабельної і президентом тамошної палати торговельної. В 1881 р. вибрано его послом до парляменту і того року покликав его Ґамбетта на молодшого секретаря при міністерстві торгол̂ї. Він був кілька разів віцепрезидентом палати послів а в послїднім кабінетї був міністром маринарки. Феликс Фор має величезний маєток, котрого доробив ся на будові кораблів, єсть жонатий і має дві доньки; особисто має бути скромним і дуже симпатичним чоловіком. Яко політик не звернув він доси більшої уваги на себе, але кажуть, що він має бути добрим знатоком заграниції.

Перегляд політичний.

Краєва рада зелїзнича, скликана оногди Видїлом краєвим на надзвичайне засїданє поручила Видїлови краєвому, щоби він втягнув в проґраму першого периоду своєї акциї о підпираню будови зелїзниць льокальних в нашім краю також лїнії зелїзничі: Шепарівцї-Делятин і Лупків-Тісна.

До Ради державної суть тепер опорожнені чотири мандати, а то два в наслідок покликаня до палати панів ґр. Ів. Стадницкого (мандат з більшої посїлости повіта Ряшівского) і Оленгайма (з Молодого Болеслава в Чехах), один з Відня по смерти пос. Сомаруґи, а один із Стириї на місце ґр. Штірґкга.

Нинї має ся представити новий кабінет угорский обом палатам, а в понедїлок має ся відбути вибір президента палати послів. Загально говорять, що президентом буде вибраний Сілядий. Теперішне правительство угорске стоїть на досить слабих ногах, бо має за собою всего лиш десяток голосів більшости.

Декотрі російскі часописи доносять, що приписи о цензурі письм заграничних мають бути на ново зревідовані, а до комісиї ревізийної мають бути покликані представителї цензури, міністерств, академій наук і унїверситетів. Поважнїйші орґани праси мають бути увільнені від переглядання цензурою.

В Мілянї заштилетовано оногди ґен. прокуратора тамошного суду апеляцийного о пів до другої по полудни в его бюрі. Убийника зловлено; кажуть, що то якийсь анархіст. Він каже, що називає ся Атілїй Белльокі, але не хоче більше нічого візнати.

Новинки.

Львів дня 19 січня 1895.

— **Відзначенє.** Президент висшого Суду краєвого, тайний совітник Яков Симонович, одержав від Є. В. Цїсаря велику стяжку ордеру Франц-Йосифа при нагоді переходу на власну просьбу в сталий стан спочинку по 42-лїтній службі. Як. Симонович походить з Буковини, де уродив ся в Чернівцях 28 грудня 1827 р. Там скінчив ґімназию а у Львові права. Судову практику розпочав 1851 року в краєвім карнім суді у Львові. Від 1 серпня 1851 до кінця січня 1852 р. був при львівскім маґістратї, 1852 р. іменовано его авскультантом на Буковинї, а 1855 р. ад'юнктом в Сереті. 1858 р. був іменований секретарем а відтак заступником прокуратора в Чернівцях. Незвичайне юридичне знанє і бистрий ум придбали ему поважанє в правничих кругах, а честний характер і відвага в висказуваню своїх пересьвідчень причинили ся до того, що 1863 р. вибрали его послом до буковиньского сойму а відтак до Ради державної. Вибраний членом буковиньского краєвого Видїлу, належав до найвизначнїйших редакторів проектів до краєвих законів, а в Раді державній у Відни належав до послів, що безвзглядно висказували свої погляди. В маю 1867 р. іменовано его радником краєвого суду в Чернівцях, а в маю 1873 р. радником висшого суду у Львові. Вже кілька місяців пізнїйше, бо в грудни 1873 р. покликали его до Відня на посаду ґенерального адвоката для Галичини і Буковини при касацийнім трибуналї. Єго дїяльність на тім становищи визна-

---

— Дякую вам, пане, — відозвав ся він подаючи ему руку — дякую вам за то, що були ласкаві так дуже в пору відозвати ся.... то була дїйстно дуже щаслива хвиля, в котрій я вили з'явили ся.

— Та же то звичайний обовязок кождого горожанина — відповів судия усьміхаючись; — така товпа дасть ся охотно новести відважному чоловікови, а коли ще хтось умів у відповідну пору відповідно відозвати ся, то одно поважне слово може тогди нераз дуже богато доказати.

— Ну, я не знаю — відозвав ся Смарт покивуючи головою і споглядаючи не конче прихильно за ідучими до ріки — чи така зволоч дасть ся так легко відстрашити дружною бесїдою або хоч би і оружием. То по найбільшій части люди, котрим вже не остало ся нїчогісенько на сьвітї, як хиба лиш житє, а що й житє не має у них ваги і за зломаний крейцар, то они не боять ся нїчого. Але я впрочім і рад, що лиш на тім закінчило ся, бо.... проливати кров, то все-таки річ погана. Зайдіть же на хвильку до гостинницї, я там зараз також прийду, лиш мушу ще заглянути до моеї старої до кухнї і замовити, що потреба.

— Спасибі' — сказав судия — я мушу ще ід хатї. — Послїдним пароходом надійшли нинї листи, а відтак ще й сподїваю ся з ріки гостя, що має приїхати за деякими орудками. Але коли ваша ласка, то зайдіть пізнїйше на хвильку до мене. Та приведіть з собою і свою стару... я і так маю з вами деща поговорити.

— Моя стара буде мусїла лишити ся дома — відповів янкі усьміхаючись — у нас нинї повна хата людий, але я сам.... ну, та я й так вже досить давно не навідував ся до пана Дейтона.... а.... та зволоч чей не верне ся сюди ще раз?

— Не бійте ся — успокоював его судия — то люди бурливі і палкі та й, що правда, трохи дикі, але менї видить ся, що они не такі, щоби з розвагою щось злого робили. Може бути, що в першім роз'яреню були би вам і хату підпалили; але коли то вже минуло, то нїхто з них і не подумає о тім, щоби вам якусь пакість робити.

— Тим лїпше — сказав Йонатан Смарт. — Я би впрочім і не дуже бояв ся.... коли мене нема дома, то мій Сципіо пильнує хати, а голос рога з вікна почую всюди в Геленї. — Отже до звиданя — за малої пів години зайду до вас.

По сих словах пустив ся судия до свого дому, а Смарт вернув до хати і зараз по тім станув перед своєю супругою, котру застав в як найгіршім гуморі, по части длятого, що мала повні руки роботи, по части же з причини відбувшої ся сцени.

Панї Смартова не була з тих жінок, що то таять гнїв у собі і довго з ним носять ся. У неї що було на серци, то й на язици, нехай ся дїє, що хоче. То-ж підсунула намітку від сонця, котру носила й в кухни від великої спеки і держачи в правій руцї дерев'яну вареху, взяла ся попід боки і повитала остро свого мужа, що поволи всунув ся до кухнї.

— То так, мій пане — а то знов звідки взяв ся у тебе якийсь такий дивний розум, що ти наробив такого лиха? І не обернеш ся, як вже зараз стане ся якесь нещастє, та й годі кому в отсїй драгнивій дірі й коржа спечи, щоби пан Смарт не вложив до того своїх пальців, не уткнув свого носа.

— Але-ж панї Смартово, — відозвав ся на то Йонатан Смарт, котрий був тепер в занадто добрім гуморі, як щоби дати собі его псувати гнївом своєї жінки — та же я уратував нинї одно житє людске, а то прецї, як думаю....

— Що мене там обходить якесь житє людске — перебила ему панї Смартова — одного житя більше або менше.... що тебе обходить житє других людий. Ти повинен памятати о своїй жінцї; та ба, нехай она шибає собою та мучить ся, нехай клопоче ся та сушить собі голову.... тобі то все одно. Та й знайшов же ти собі роботу виливати таки просто на улицю цїлими ґарцями найлїпшу сливовицю, як коли-б ти еї де знайшов на улици, а я мушу тут в потї чола працювати та заробляти на хліб для нас всїх....

....варто такого труду — говорив Смарт дальше, не зважаючи на сварку жінки.

— А я тобі кажу, що то би варто, щоби у тебе було більше чувства для своїх а не для чужих. Та ба, нехай Пилипко росте, нехай дорастає.... тобі то байдуже. Через твою господарку все марнує ся і мусить марнувати ся, а коли бідний хлопчина доросте, то й не буде мати кутика, де би міг голову приклонити.... от який з тебе батько! Як той ворон!

— Та й ворон не мав кутика, де би був голову приклонив, коли дорастав — відповів Смар з усьміхом і добродушно та затирав собі при тім руки — але старший Смарт давав ему всїлякі добрі науки, а ті відтак принесли так добрі плоди, що молодший Смарт по кількох жнивах міг вибудувати собі найкрасшу гостинницю на цїлу Гелену. Старший Смарт помер, а молодший Смарт став старшим; коли-ж так само молодший Смарт буде тепер....

— Мовчи вже раз з тими дурницями про якогось старшого та молодшого — іди до свого дїла, подиви ся до коний, що стоять там в стайни — скажи муринови, нехай іде сюди та накажи его, нехай нарве фасолї на поли. Треба також, щоби побіг до купця та приніс від него бочку цукру. — Ти мене, чоловіче, своєю байдужностию в гріб заженеш.

чувала ся глубоким знанем права і безсторонною справедливостию. В роцї 1883 одержав Симоновович кавалерский хрест Леопольда, а в сїчни 1887 р. став президентом львівскої апеляциї. В 1888 роцї відзначено его достоінством тайного радника, а в 1891 р. командорским хрестом Франц-Йосифа з звіздою. Уступаючого президента пращають судові урядники з жалем, бо своєю добротою і вирозумілостию придбав собі у них вдячність і загальне признане.

— В дівочім інститутї сс. Василиянок у Львові відбув ся вчера 18 с. м. прекрасний вечерок на честь Є. Е. Митрополита, котрий явив ся лично на вечерку разом з крилошанами. Вечерок урядили учениці інститута, котрий тепер під опікою Є. Е. Митрополита і сьвітлим проводом заряду та учительок розвиває ся дуже гарно. Учениці подали впресьв. Митрополитови прикрашений вінком живих цьвітів аркуш з благожеланями іменин і на его руки зложили для церкви сь. Юра прегарно мережаний напрестільник з написом. Уряджений власними силами концерт сьвідчив о знаній вправі учениць в сьпіві, декламациї і грі на фортепяні. Коляди, народні пісні і кантату о. Остапа Нижанковского відсьпівав хор на два голоси прецизно і складно. Панни Ол. Небиловець, М. Бачиньска і Ол. Радикевич виконали свої декламациї зі спокоєм і розумінем. Гра на фортепяні пп. Л. Левіцкої, М. Копистяньскої і М. Алексевич, а відтак Нат. Мелеткевич подобалась загально. За такий милий вечерок і дар учениць для церкви Є. Е. Митрополит подякував щиро зарядови і ученицям та поблагословив їх. На вечерку було кілька руских родин львівских.

— Конкурс. Щоби розбудити живійший рух поміж нашими письменниками, часопись „Зоря" розписує конкурс на оповіданя, новелї, розправи научні і т. и. Кожда праця має складатись менше-більше з 2000 вершів друку. До оцїнки праць буде визначена окрема комісия. Праця, узнана за першу, одержить премію 75 зр., друга 50 зр., третя 25 зр. Ті працї будуть по черзї друковані в „Зорі"; кромі сего редакция застерігає собі право друкованя всїх тих праць з поміж надісланих, котрі будуть для „Зорі" відповідні. Речинець до надсиланя творів назначає ся до 15. н. ст. марта 1895 р. Пізнїйше прислані твори не можуть уважати ся конкурсовими, хоч можуть бути друковані. Твори треба посилати рекомендовано на адресу: Вп. Кость Паньківский, директор Інституту руского товариства педаґоґічного у Львові, при ул. Тетатиньскій ч. 19. На кождій працї дає ся знак або число; те саме пише ся і на замкненій коверті, в котрій містить ся імя, прізвище і адреса автора. Коли твори будуть приняті, коверту отворить ся; автори неприпятих творів можуть собі відобрати свої праці, вказавши якусь адресу, під котрою має ся твори звернути. Конкурс рішить ся в першій половині цьвітня 1895 р. і результат оголосить ся в „Зорі" і наших часописях.

Редакция „Зорі".

— Йордан. Такої дивної погоди на Йордан, як вчера була, вже давно не тямимо. У Львові падав дощ, зовсїм звичайний осїнний дощ, що стопив купи снїгу на улици і натворив болота такого, якого й в малім місточку не подибleш. На дворі було кілька степенів тепла. Торжество Богоявления Господного відбуло ся вчера у Львові нечвичайно величаво. Публики було так богато, як майже жадного року. Торжественну службу Божу у Волоскій церкві правив сам Є. Е. Митрополит в супроводї о. пралата Білецкого, крилошан капітули і численного духовеньства. На богослуженю були: Е. Е. п. Намістник з шефом бюра президияльного, п. Мавтнером, віцепрезидент кр. Ради шкільної др. Бобзиньсий, радники Намістництва, краевої дирекциї скарбу, суду краєвого і инших властий, член Видїлу краєвого др. Дамян Савчак, посли соймові, репрезентация Унїверситету, Ради міскої і т. д. По службі Божій відбуло ся величаве посьвячене води і процесия. Сторожу почестну творив відділ піхоти 30 полку з музикою.

— Шеста галицко-угорска зелїзниця. Новий зелїзничий шлях має йти з місцевости Шепес-Беля на північ через Тотфалю, Ратію і Ганушівцї; коло Ганушовець перетне хребет карпатских гір і зблизить ся до галицкої границї під Старим Селом (Altendorf), переступить Дунаець в Пенїнах і зверне ся на захід до Нового Торгу. Тут получить ся новий зелїзничий шлях з проєктованою лїнією Хабівка-Закопане. Ся зелїзниця буде важна не лиш з огляду на стратеґічні цїли, але й на економічні, бо она значно улекшить і скоротить комунїкацию між Угорщиною, Галичиною і всхідною Німеччиною.

— Виклади стрийскої філїї „Просьвіти" устроєні на дни 14 с. м. в Сколім випали з кождого огляду дуже удачно. Зібралось над 200 людий з цїлої Верховини і прислухувались викладам з цїкавостию. Викладали: др. Олесницкий про ревізию катастру грунтового, а о. Б. Кирчів відчитав свою повістку. Справа ревізиї катастру збудила між слухателями живий інтерес, бо дотикала справи для кождого хлїбороба вельми важної і пекучої, а до того стоїть она на порядку дневнім. Не менше цїкавив і відчит о. Кирчова, в котрім автор дїткнув самих живих струн в житю нашого народу. Виклади тревали около дві години і певно кинули неодно хосенне зерно на тую доси доволї занедбану ниву. Стрийскій філїї „Просьвіти" належить ся за устроєне сих викладів справедливе признане.

— Конець справи. В справі Жигмонта Гошовского, убійника о. Ардана, доносять з Перемишля, що Є. В. Цїсар прихилив ся до просьби внесеної вітцем убійника, і помилував его, полишаючи заміну кари найвисшому трибуналови судовому. Для того назначив судовий трибунал дожизнену тяжку вязницю.

— Забави. „Руске касино" в Дрогобичи устроює що суботи товариcкі забави з танцями, а щоби уможливити численнїйшу участь для замісцевих гостий, постановило устроїти також вечерок з танцями в четвер дня 24 сїчня в комнатах „Руского касина". — В Станиславові буде дня 24 сїчня великий вечерок з танцями на дохід інститута дївочого. Комітети починають обіцювати всякі „несподїванки", котрі звичайно і для самих комітетових суть несподїванкою, коли появлять ся... Але менше о несподїванки, аби забава була!

— В котрім віцї жиємо? Чи ви знаєте, що вже настав двайцятий вік, що від Рождества Христового вже минуло 1900 лїт? Наше числене років походить від ученого монаха з VI віку по Христї, Діонізия Малого. В его численю були малі похибки. Він казав, що Христос народив ся в 753 роцї по заложеню Риму. Тимчасом пізнїйше обчислили, що Христос шість лїт скорше, як казали, прийшов на сьвіт, значить тепер повинен бути вже двайцятий вік. Думали над тим, чи не можна би поправити звичайного численя років від Рождества Христового, та як зміркували, що з того вийшла би велика замішанина, то покинули сю думку. Всеж таки вже 20-ий вік для нас настав — і чи бачите яку ріжницю межи вчерашним днем а нинїшним? Здає ся нераз, що як незвичайно писати рік 1901, так щось незвичайного в нїм і стане ся. Тимчасом вік 20-ий прийде і після нашого численя так, як завтрїшний день, та хто знає, чи принесе великий гаразд.

....слухати ради старшого Смарта, як колись старший Смарт слухав ради свого батька — говорив дотепний янкі дальше, не зважаючи на сварку жінки — то єсть повна надія, що момолодший Смарт і без нашої помочи знайде собі честний спосіб до житя.

— Нехай тут Сципіо зараз прийде! — крикнула пані Смартова таки вже до крайности розлючена і тупнувши ногою та до того ще й вдарила ручкою від варехи по столї — чуєш, Йонатане, чи нї? — Нехай тут Сципіо зараз прийде, а тепер виноси ся звідси чоловіче, що напосїв-есь ся на моє житє, а нї, то бігми, ще ужию мого кухонного права[2]) В тій же хвили вхопила она великий мідяний полоник з довгою ручкою і начерпнула ним кипятка з баняка, що шумів та булькотів на огни.

Смарт знав, що хоч его жінка мала дуже острий язик, то все-таки нїколи не приходило між ними аж до бійки, бо й она знала его статочність та повагу аж надто добре і не була би аж до того допустила ся. Але щоби раз зробити конець тій сварцї і успокоїти свою жінку, котра була єму вірною і щирою подругою, пустив ся до дверий, а зловивши за клямку спитав ще, чи пані Смарт має ще щось приказати, бо він мусить вийти за деякими орудками.

Пані Смартова уважала сей крок свого чоловіка за признане її поваги, успокоїла ся вже значно і вилляла кипяток назад до баняка, та обтерла собі фартушком піт з почервонїлого чола, а відтак відозвалась ще гнївливо, але вже не сердито:

— Нї, не маю нїчого — але коли ти маєш якісь орудки поза домом, то не потребуєш журити ся мною. — Я лиш тілько тобі кажу, що конї....

Конї вже нагодовані і вичищено з під них — сказав на то Смарт.

— А бочка з цукром...

— Стоїть вже в барі[3]).

— Але фасолї...

— Сципіо також вже їх нарвав, пів години тому.

— А обі комнати, що мають бути прилагоджені для гостий, що прийшли послідні?

— Они вже давно готові — сказав Смарт і усьміхнув ся. — Пан Смарт і Сципіо вже все зробили, що потреба... може ще щось?

Господиня, таки направду зла, що не має вже чим докоряти, лиш почервонїла і стала чим раз дуще згортати гачком грань, на котру на дармо силувала ся два рази виставити тяжкий зелїзний баняк. А Йонатан побачивши то, прискочив скоренько, вхопив баняк за уха і поставив его без великого труду на місце, де він мав стояти, а відтак усьміхаючись обернув ся до своєї лиш що ще слїд загнїваної супруги і скоренько, але як би трохи на збитки цмокнув єї в червоне, добродушне лице а відтак обернув ся і вийшов на двір та заложивши руки в кишенї, посьвістував собі на весь голос якусь янкідудлї.

(Дальше буде).

[2]) В північній Америцї єсть звичай, особливо на пароходах, що коли кого хотять позбути ся з кухнї, то начерають полоником кипятка і підкидують воду до стелї просто над его головою, так, що він змушений утїкати. То називаєсь кухонним правом.

[3]) Бар — відгороджене місце, де господар видає напитки, шинквас.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 19 сїчня. На конференциї лїберальної партиї заявив президент міністрів Банфі, що новий кабінет не репрезентує нїякого нового напряму, лиш уважає за свою головну задачу продовжати і сповняти то, що вже розпочав попередний кабінет.

Берлин 19 сїчня. Гр. Шувалов виїхав вчера з родиною до Росиї. Цїсар Вільгельм відводив его, пращаючись поцїлував ся з ним, а ґрафиню поцїлував в руку. Шувалов аж розплакав ся, а й цїсар Вільгельм був глубоко зворушений.

Париж 19 сїчня. Президент Фор поручив Буржоови утворене нового кабінету. Буржоа зажадав до нинї часу, щоби міг над тим надумати ся.

Берно (швайцарске) 19 сїчня. З многих сторін доносять, що упали великі осуги снїгові (лявіни) та поубивали богато людий.

Рим 19 сїчня. Вість, що ґен. Баратієрі побив Абесинців в Тіґре, викликала в цїлій Італії велике одушевлене.

Атини 19 сїчня. Аґентия Гаваса заперечує формально всї вісти о якихсь розрухах в Грециї.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.